

KAREN *roman*
KINGSBURY

UIT
HET
HART

1

De heerlijke geur van kalkoen verwarmde het huis. Bailey Flanigan bleef even bij de trap naar de keuken staan en deed haar ogen dicht. Net lang genoeg om alles in zich op te nemen – Thanksgiving in het huis waar ze was opgegroeid, haar vriend Brandon Paul die samen met haar broers in de kamer zat, het geluid van de footballwedstrijd tussen de NFL Lions en de Cowboys op televisie... Alle mensen van wie ze hield, waren hier vandaag samen. Eens in de zoveel tijd gaf God haar momenten waarop alles perfect was. Of nou ja, bijna perfect. Bailey glimlachte en voelde zich tevreden en gelukkig.

Deze koude, wolkeloze middag van Thanksgiving was zo'n moment.

Ze leunde tegen de muur en probeerde zich voor te stellen hoe haar leven er over een jaar uit zou zien. Zou Brandon nog steeds in haar leven zijn? Zou ze nog steeds in *Hairspray* op Broadway spelen? Of zou God nog meer veranderingen voor haar in petto hebben?

'Bailey?' De stem van haar moeder haalde haar uit haar gedachten.

'Sorry.' Ze deed haar ogen open en glimlachte. 'Ik probeer dit, hoe ik me nu voel, zo goed mogelijk in me op te nemen.'

Ze wierp een blik op het fornuis. De aardappels waren inmiddels gaar en stonden in een pan warm water op het aanrecht. ‘Ik pureer deze wel.’

Haar moeder legde een laatste hand aan de appeltaart, het favoriete Thanksgiving-gerecht van de familie Flanigan. Ze leunde naar Bailey toe en gluurde de woonkamer in. ‘Volgens mij gaat het prima.’

Bailey glimlachte en volgde haar moeders blik. Brandon zat naast Ricky en ze lachten ergens om. ‘Ik heb je nog helemaal niet verteld wat er vanmorgen gebeurde,’ fluisterde Bailey, zodat alleen haar moeder haar kon horen, ‘wat Brandon zei.’

‘Over Thanksgiving met de familie?’

‘Ja. Eerst zei hij dat hij zich dankzij jou en papa zo welkom voelt.’ Ze beet op haar lip en dacht aan die ochtend. ‘Maar hij zei ook dat hij een beetje zenuwachtig was. Je weet wel, hij maakte zich druk over het feit of hij wel iets gemeen zou hebben met pap en de jongens.’

Haar moeder keek haar verrast aan. ‘Waarom zou hij daar over inzitten?’

‘Omdat...’ Bailey wierp nog een vluchtige blik de woonkamer in, ‘hij wist dat ze vandaag de hele dag football zouden kijken. En Brandon houdt eigenlijk niet zo van football.’

‘Hmm.’ Haar moeder glimlachte begrijpend. ‘En vorig jaar was Cody er natuurlijk.’

‘Cody houdt net zo veel van football als pap en de jongens.’ Bailey zag nog altijd voor zich hoe Cody biljart met haar vader speelde. Ze slikte. Was dat echt pas een jaar geleden? Waar Cody deze Thanksgiving ook was, hij had geen contact met haar gezocht en had haar familie niet eens een fijne feestdag gewenst. Ze schudde de gedachte van zich af. ‘Maar goed. Brandon maakte zich dus zorgen. Hij dacht dat hij misschien niet in de familie zou passen.’ Ze grijnsde naar haar moeder. ‘Hij is hier natuurlijk ook al een tijdje niet geweest.’

Haar moeder zweeg. Ze keek nog even de woonkamer in en

draaide zich toen weer naar Bailey toe. ‘Heb je nog iets van hem gehoord? Van Cody?’

‘Nee.’ Uit Baileys kille toon bleek duidelijk dat ze niet over Cody Coleman wilde praten. ‘Als ik van hem verneem, ben jij de eerste die het hoort. Zoals gewoonlijk.’

Haar moeder trok een wenkbrauw op. ‘Je hoeft niet meteen boos te worden.’ Baileys irritatie was haar duidelijk niet ontgaan. ‘Ik vroeg het me gewoon af. Het is toch vreemd dat niemand van ons ooit nog iets van hem hoort?’

Bailey zuchtte en probeerde haar frustratie van zich af te zetten. ‘Net toen alles perfect was, liet hij me zitten.’ Ze probeerde haar stem weer kalm te laten klinken. ‘Sorry dat ik zo kwaad ben, het is gewoon... Ik weet het niet, misschien zou het ons wel niks moeten verbazen dat hij niet van zich laat horen.’

Er stond nu een bezorgde frons tussen haar moeders ogen. ‘Je hebt gelijk.’ Ze keek over haar schouder naar de woonkamer en vervolgens weer naar Bailey. Ze glimlachte voorzichtig. ‘Volgens mij hoeft Brandon zich nergens zorgen over te maken.’

Precies op dat moment werd er een doelpunt gemaakt. Ricky vloog overeind en juichte. Justin gooidde zijn handen in de lucht en riep: ‘Zo doen we dat – gelijkspel.’

Brandon gaf Baileys andere broers – BJ en Shawn – een high five en in hun enthousiasme hadden de jongens geen van allen door dat de vrouwen hen vanuit de keuken geamuseerd gadesloegen. Bailey lachte. ‘Nee. Het gaat prima.’ Ze keek even naar hem. ‘Rond deze tijd van het jaar is het toch ook onmogelijk om niet van football te houden?’

De wedstrijd was blijkbaar even onderbroken of Brandon voelde dat ze aan hem dacht, want hij keek haar aan en glimlachte. Toen stond hij op en kwam naar haar toe. Ze bleven elkaar aankijken.

‘Die jongen is stapelgek op je,’ fluisterde haar moeder, terwijl

ze zich weer op haar appeltaart concentreerde. ‘Dat is een ding dat zeker is.’

‘Als een stervende man in de woestijn,’ mompelde Bailey.

‘Ja.’ Haar moeder klonk niet zo overtuigd als zij. ‘Daar lijkt het wel op.’

Brandon liep de keuken in. ‘Rust.’ Hij rolde de mouwen van zijn witte overhemd op. ‘Zeg maar wat ik kan doen.’

Bailey keek hem aan. *Neem me mee uit wandelen, Brandon,* wilde ze zeggen. *Vertel me nog eens dat ik echt niet bang hoeft te zijn.* Niet om verliefd op hem te worden en ook niet om naar Cody terug te verlangen. Ze wilde met hart en ziel dat Brandon haar hand zou vastpakken en zou zeggen dat ze haar gevoelens voor Cody Coleman voor eens en voor altijd kon loslaten. Want niemand zou ooit zo veel van haar houden als Brandon.

Maar daar was het niet het moment voor.

En bovendien zouden zijn woorden haar niet meer kunnen vertellen dan zijn ogen zojuist hadden gedaan. ‘Hier.’ Bailey gaf hem een pakje boter aan. ‘Haal dit maar uit de verpakking, dan stamp ik de aardappels fijn.’

‘Oké.’ Hij kwam naast haar staan en trok het papiertje van de boter. Toen sneed hij het met een broodmes in plakken, die hij vervolgens een voor een bij de aardappels gooide. Onder het fijnstampen van de aardappels botsten hun ellebogen een paar keer tegen elkaar aan en Bailey voelde de chemie tussen hen. Het was net bliksem op een stormachtige zomeravond.

Loop ik nu niet op de zaken vooruit? Ze drukte de stamper in de aardappels en probeerde haar gevoelens in bedwang te houden. Als ze nu voor hem zou vallen, was er geen weg meer terug. Ze zaten niet meer op de middelbare school en waren geen flirtende eerstejaarsstudenten die samen naar feestjes gingen. Het ging hier om volwassen zaken. En de liefde die ze deelden, de gevoelens die ze voor elkaar hadden, waren zo intens dat ze misschien wel een heel leven zouden duren.

‘Zo.’ Baileys moeder strooide wat bruine suiker over de taart. ‘Volgens mij is hij klaar.’

Ricky liep de keuken in en leunde tegen de bar tegenover het aanrecht. ‘Weer een perfect Thanksgiving-toetje.’ Hij keek Bailey aan en trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘Hoe doet ze het toch?’

Zijn vraag was een welkome afleiding en ze grijnsde naar haar jongste broertje. ‘Mam is gewoon de beste.’

Haar moeder zette de taart voorzichtig bij twee andere baksels in de oven. Ze keek naar Bailey. ‘Dat weet ik nog zo net niet. Ooit heb ik de kalkoen in brand gestoken.’

‘Ja, maar dat was nog voordat ik geboren was.’ Ricky lachte, maar meende wat hij zei. ‘Sinds die tijd heb je stukken beter leren koken.’ Hij knikte haar toe. ‘Zoals Bailey al zei: je bent gewoon de beste.’

‘Absoluut.’ Brandon ademde door zijn neus in. ‘Het hele huis ruikt heerlijk.’ Hij draaide zich om zodat hij hun moeder kon aankijken. ‘Ik kijk al sinds september naar deze dag uit.’

‘Hé?’ Bailey voelde dat haar ogen vochtig werden. Ze legde een hand op haar heup en draaide zich naar hem toe. ‘September? Toen had ik je nog niet eens uitgenodigd.’

‘Weet ik.’ Hij knipoogde naar haar en kneep met zijn rechterhand plagend in haar zij. ‘Maar toch keek ik er toen al naar uit.’

Hij zei het liefdevol en hield haar blik gevangen in de zijne. Even ging Bailey volledig in hem op. Had ze zich bij Cody ooit zo gevoeld? Ze deed een stapje achteruit en zei streng en plagend tegelijk: ‘De aardappelpuree, weet je nog?’

‘Natuurlijk.’ Brandon lachte en genoot duidelijk van het gesprek. ‘Ik pak de melk wel even.’ Hij keek haar vragend aan. ‘We hebben melk nodig, toch?’

‘Ja.’ Ze lachte. ‘Goed idee.’

Bailey keek hem na en was blij dat ze even op adem kon komen. Ze waren de afgelopen maanden naar elkaar toe gegroeid.

In hun fysieke relatie probeerden ze echter bepaalde grenzen te stellen – en dat zouden ze blijven doen.

Haar moeder liep met Ricky naar de woonkamer om te kijken hoe de footballwedstrijd verliep en Bailey en Brandon maakten de aardappelpuree af. Ze stampte er zout en peper doorheen en hield hem vervolgens een lepel puree voor. ‘Hier, proef maar.’

Hij nam een hap. ‘Mmm. Perfect.’ Ze stonden alleen in de keuken en hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. ‘Net als deze dag.’

Haar hart maakte een sprongetje en de vlinders dansten in haar buik, zoals gewoonlijk als Brandon bij haar in de buurt was. Ze leunde tegen het aanrecht en keek naar hem, zijn gebruide gezicht en zijn lichtbruine wenkbrauwen. ‘Is Thanksgiving hier net zoals bij jou thuis?’ Het was een gedurfde vraag en Bailey was blij dat ze hem niet gesteld had waar haar familie bij was. Voor het geval zijn antwoord niet zo mooi was als dat van haar.

Brandon sloot zich niet meteen van haar af. Dat zag Bailey in zijn ogen. Hij knikte langzaam en keek naar de aardappelpuree terwijl hij over haar vraag nadacht. ‘We vierden het natuurlijk wel. Maar niet zo. Met mijn ouders... waren de feestdagen altijd gespannen. Zelfs Thanksgiving.’ Hij glimlachte. ‘De kans is groot dat dit de lekkerste kalkoen is die ik ooit heb gehad.’

‘Bedankt dat je me dat vertelt.’ Ze pakte zijn hand. ‘Ik ben blij dat je er bent.’

Hij liet zijn vingers om die van haar glijden. ‘Ik ook.’ Hij grijnsde. ‘Kom, de wedstrijd begint weer.’

Ze lachte hardop om de totale omslag die hij sinds die ochtend gemaakt had. ‘Ben je nu opeens footballfan?’

‘Absoluut! Je zou die kerels eens moeten zien gooien.’

Ze lachten allebei en keken samen de tweede helft, tot de Cowboys het spel gewonnen hadden. Toen kreeg ze een berichtje van haar voormalige huisgenootje Andi Ellison. ‘Kijk.’

Ze liet het bericht aan Brandon zien. ‘Dit vind ik zo fijn. Ik had al een maand niet van haar gehoord.’

‘Doe haar de groeten van me.’ Hij leunde tegen Baileys schouder en hield zijn blik op de televisie gericht.

Bailey las het berichtje van haar vriendin. Ze wenste haar een fijne Thanksgiving en stelde voor gauw weer eens te skypen.

Is goed, stuurde Bailey terug. Ik ben binnenkort misschien weer in LA, dan moeten we echt afspreken. Heb je zo veel te vertellen. Brandon doet je trouwens de groeten. Hij zit naast me, we zijn in Bloomington om bij mijn familie te eten.

Andi stuurde haar meteen een berichtje terug. *Wat lief. Ik ben heel blij voor je, Bailey. Ik bel je deze week even om iets te plannen.*

Ze stopte haar telefoon weer in haar zak en na de wedstrijd verhuisde de hele familie naar de keuken. Shawn en Justin haalden de salades uit de koelkast in de garage en Ricky en BJ legden de warme broodjes die hun moeder had gebakken in een schaal.

Haar vader haalde de kalkoen uit de oven en sneed hem aan, terwijl Connor de vulling in een kom schepte. Brandon en Bailey dekten de tafel en schonken citroenwater op ijs in de glazen – nog een van hun favoriete Thanksgiving-tradities.

Iedereen werkte samen om het diner te serveren en binnen de kortste keren stond de tafel vol heerlijke, warme gerechten. Ze gingen zitten en hun vader glimlachte. ‘Laten we elkaars handen vasthouden en God danken.’

Bailey genoot met volle teugen van de warmte van haar familie. Na haar tijd in New York was het heerlijk om nu weer thuis te zijn. In dit huis, met haar ouders, broers en Brandon om zich heen, voelde ze zich zo geliefd. Ze hield de handen van Ricky en Brandon vast en deed haar ogen dicht toen haar vader begon.

‘Heer, we zijn U op deze Thanksgiving ontzettend dankbaar. We zijn dankbaar voor Uw verlossing en voor het offer

van Jezus aan het kruis. We bedanken U dat U onze familie op deze bijzondere dag bij elkaar hebt gebracht en dat Brandon vanmiddag bij ons is. Vader, de jaren vliegen voorbij. De kinderen groeien op en gaan het huis uit, en dat is goed en onderdeel van Uw plan, maar we zijn bijzonder dankbaar dat de mensen van wie we houden vandaag weer thuisgekomen zijn. Zegen hen die dat geluk niet hebben. En dank U voor dit eten en voor de handen die het voor ons bereidden. In Jezus' naam, amen.'

Allemaal tegelijk zeiden ze amen en daarna deden Bailey en de anderen hun ogen weer open. Ze hield van haar vaders manier van bidden, de manier waarop hij al haar hele leven bad. Krachtig, vol vertrouwen en altijd met een dankbaar hart. Haar vader was een van de beste coaches van de NFL, een man met een enorme fysieke kracht en een sterk karakter. Als sportverslaggevers het over Jim Flanigan hadden, was dat hoe ze hem beschreven. Maar degenen die hem echt kenden, hadden het altijd over zijn hart van goud. Dat vond Bailey het mooiste aan hem. Ze probeerde het moment vast te houden en in haar hart op te slaan. De afgelopen tijd had haar namelijk geleerd dat ze niet voor altijd zo van elkaar zouden kunnen genieten. De Thanksgivings die ze nog hadden, wilde ze dan ook extra intens beleven.

De jongens schepten hun borden zo snel vol dat Bailey hardop begon te lachen. 'Wauw.' Ze wierp een blik op haar moeder. 'Ik ben blij dat je zo veel gemaakt hebt.'

Brandon haalde zijn schouders op en begon met de jongens mee te doen. 'Ik zorg wel dat ik mijn deel krijg.'

Twintig minuten later waren hun borden grotendeels leeg en werd er meer gepraat dan gegeten. Haar vader begon aan de volgende jaarlijkse traditie. 'Het is weer zover,' zei hij grijnzend, terwijl hij zijn servet neerlegde. 'Laten we allemaal delen waar we dit jaar dankbaar voor zijn.'

'Ja!' Justin schoof zijn stoel een stukje naar achteren. 'Ik ben

er klaar voor.’ Hij stak zijn hand in de lucht. ‘Laat mij maar eerst vertellen, pap.’

‘Ik wil dit jaar niet als laatste aan de beurt zijn.’ Ricky keek naar Brandon. ‘We hebben de regel dat je niet mag herhalen wat anderen al hebben gezegd. Als je als laatste aan de beurt bent, is het ontzettend moeilijk om nog iets origineels te bedenken.’

Bailey wist maar al te goed hoe het voelde als iedereen zijn zegje had gedaan en zij niks kon bedenken dat nog niet genoemd was. Maar nu ze op zichzelf woonde, was dat anders. Vandaag had ze wel duizend redenen om dankbaar te zijn. De jongens begonnen allemaal tegelijk te praten en herinnerden elkaar aan de regels: geen open deuren en geen antwoorden die vorig jaar al gegeven waren. Ze legde haar vork neer en leunde naar Brandon toe. ‘Dit is elk jaar weer ontzettend ingewikkeld.’

‘Dat merk ik.’ Hij zat nog te eten, maar glimlachte toch naar haar. ‘Volgens mij kan ik er maar beter pen en papier bij pakken.’

‘Nee joh.’ Ze vond het heerlijk als hij haar aan het lachen maakte. ‘Ik help je wel.’

‘Oké.’ Haar vaders vrolijke stem klonk boven die van haar broers uit. ‘We zijn allemaal dankbaar voor Gods liefde, voor het offer van Jezus, voor onze familie en voor ons huis. Alle antwoorden moeten specifiek en creatief zijn. Zo niet, dan kan de commissie een antwoord afkeuren.’

‘Echt?’ Brandon trok zijn wenkbrauwen op.

‘Ik zei het je toch.’ Bailey probeerde niet in lachen uit te barsten. ‘Bizarre regels.’

‘Ik weet het niet.’ Brandon deed alsof hij opeens nerveus werd. ‘Jullie pakken het wel erg serieus aan.’

‘Ja.’ Baileys moeder grijnsde. ‘Van een coach kun je natuurlijk een wedstrijd verwachten.’

Bailey glimlachte om hun gesprek. Brandon had zich hele-

maal geen zorgen hoeven maken dat hij niet in de familie zou passen. Hij kwam vriendelijk, gezellig en liefdevol over en zijn geloof was sterker dan ooit tevoren. Haar broers waren misschien nog niet zo aan hem gewend als aan Cody, maar hij paste absoluut binnen de familie.

Haar vader gaf Justin de eerste beurt en Bailey keek toe, terwijl hij zijn rug rechtte. ‘Oké.’ Hij grijnsde, nam uitgebreid de tijd en genoot van zijn moment in de spotlights. ‘Ik ben dankbaar dat Connor besloten heeft om football voor Clear Creek te komen spelen. Ik vind het geweldig om mijn broer als quarterback te hebben.’ Justin leunde tevreden achterover. ‘Wat zegt de commissie?’

Bailey en haar familie staken allemaal hun vingers op om Justin punten te geven. Iedereen hield beide handen omhoog: hij kreeg van iedereen een tien – zelfs van Brandon, die de regels gaandeweg probeerde op te pikken. ‘Mooi antwoord, jongen.’ Hun vader keek naar Connor. ‘We hebben er allemaal van genoten om Connor te zien spelen. Wie weet wat er volgend jaar op zijn pad komt? Misschien doet hij wel auditie voor *American Idol* en verhuist hij naar Hollywood.’

Connor had afgelopen jaar auditie willen doen, maar door het football had hij er geen tijd voor gehad. Dit was zijn laatste jaar op de middelbare school, dus hun vader had gelijk. Connor wilde naar Liberty University om muziek te studeren, maar niemand wist nog welk pad God daadwerkelijk voor hem in gedachten had.

Toen kreeg Ricky het woord. ‘Ik ben dankbaar dat mam nog steeds briefjes in mijn brodtrommel stopt.’ Hij grijnsde naar haar. ‘Ik weet dat ik er eigenlijk te oud voor word, maar ik ben nog elke dag blij als ik je briefjes vind.’

‘Briefjes?’ vroeg Brandon nieuwsgierig. ‘Wat voor briefjes?’

‘Ze schrijft ze op kaartjes met Bijbelteksten.’ Ricky waardeerde duidelijk enorm wat zijn moeder deed. ‘Daar staan citaten op als: *Ik ben tegen alles bestand door Hem Die mij kracht geeft;*

dat komt uit Filippenzen. En op de achterkant schrijft ze dan iets als: *Ik ben trots op je, of: Geef nooit op, want God heeft grote plannen met je.* Dat soort dingen.’

‘Die heeft ze tot we naar de middelbare school gingen in al onze broodtrommels gestopt.’ Connor glimlachte naar hun moeder. ‘Daar krijgen we een warme lunch en blijven de trommels dus thuis.’

‘Maar ze laat nog steeds briefjes voor ons achter.’ Shawn keek naar Brandon. ‘Op onze kussens.’

‘En in onze sporttassen.’ BJ lachte zo breed dat meteen zonneklaar was dat ook hij het fijn vond dat zijn moeder hem liet weten dat hij speciaal was.

‘Oké, ik neem aan dat Ricky’s antwoord ook van iedereen tieren krijgt.’ Hun vader gaf hun moeder een kus op haar wang. ‘Ik ben ook dankbaar. Voor hoeveel jij van onze kinderen houdt.’

‘Hé, dat is niet eerlijk.’ Justin sprong op. ‘Dat is Connors antwoord.’

Hun vader lachte. ‘Dit is mijn antwoord ook nog niet. Maar het is wel waar.’

Justin ging weer zitten en iedereen vertelde waar hij of zij dankbaar voor was. Toen Bailey aan de beurt was, wist ze meteen wat ze wilde zeggen. ‘Ik ben dankbaar voor de lessen die God me in New York geleerd heeft.’ Ze keek naar Brandon. ‘En ik ben dankbaar dat Brandon vandaag bij ons kon zijn.’ Ze wilde zeggen dat ze dankbaar was voor zijn liefde, maar haar broers wisten nog niet hoe serieus hun relatie de afgelopen maanden geworden was. Gisteren vroeg Ricky zelfs of Cody op Thanksgiving misschien zou langskomen voor het toetje. Bailey had meer tijd nodig voordat ze haar familie kon vertellen dat haar hart nu bij Brandon lag.

Hun moeder was dankbaar dat Bailey bij een gelovig, oud echtpaar woonde en dat de verhuizing van Bloomington naar New York zo soepel was verlopen. Haar vader was dankbaar

dat de Indianapolis Colts dankzij Matt Keagan, de quarterback wiens geloof in de NFL als legendarisch werd gezien, op de winnende hand waren.

‘Zei je vorig jaar niet precies hetzelfde?’ BJ keek zijn vader plagend aan.

‘Nee nee. Vorig jaar zei ik iets anders.’ Hij schudde zijn hoofd en probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Vorig jaar was ik dankbaar voor mijn vijfentwintigjarige huwelijk met jullie fantastische moeder.’ Hij knikte naar haar. ‘Toch?’

‘Klopt helemaal.’ Ze hield haar hoofd schuin en genoot van het moment. ‘Dat weet ik nog heel goed.’

‘Oké dan.’ Hun vader gooide zijn handen in de lucht en grijnsde naar BJ. ‘Geef iedereen mijn antwoord tien punten?’

Brandon was aan de beurt om te vertellen waar hij dankbaar voor was en haalde diep adem. ‘Wauw, ik zou zo veel dingen kunnen zeggen.’ Hij was even stil, maar Bailey zag dat hij precies wist wat hij wilde zeggen. Hij was alleen overweldigd door de emoties die de verhalen van de anderen bij hem oproepen. Als ze de zelfverzekerde Brandon Paul zo kwetsbaar zag – en zo had ze hem pas een paar keer meegemaakt – gaf Bailey altijd twee zo veel om hem. Hij wist zichzelf net op tijd weer onder controle te krijgen. ‘Ik zou zo veel dingen kunnen zeggen. Maar daar gaat-ie dan. Ik ben dankbaar dat ik deze Thanksgiving hier met jullie mag vieren, en’ – hij keek met opgetrokken wenkbrauw naar Baileys moeder – ‘ik ben dankbaar voor de kalkoen, de heerlijkste die ik ooit gegeten heb.’

Iedereen begon te lachen. ‘Brandon, kom op.’ Ricky leunde over de tafel en keek Brandon aan. ‘Dat klinkt alsof het uit een filmscript komt. Je zet ons allemaal voor schut.’

‘Ik ben gewoon eerlijk.’ Brandon lachte en leek zijn emoties nu weer redelijk onder controle te hebben. ‘Jullie maken het me ook wel erg makkelijk.’

Ricky dacht even na. ‘Dat is waar.’ Hij leunde weer achterover en haalde zijn schouders op. ‘Ga verder, zou ik zeggen.’

Bailey en haar familie lachten. ‘Niemand deelt zijn dankbaarheid op zo’n rare manier als wij.’ Bailey keek naar Brandon. ‘Ben je klaar?’

Hij lachte met de familie mee. ‘Nog één ding.’ Hij keek naar Bailey. ‘Ik ben dankbaar voor Bailey en dat God ons heeft laten zien wat echte liefde is.’

Baileys hart smolt en ze hield haar adem in. Toen zag ze de verraste blikken van haar broers en haar vader. Alleen haar moeder leek Brandons emotionele bekentenis niets te verbazen. Als haar vader en broers nog niet op de hoogte waren van hoe serieus hun relatie was, wisten ze het nu wel.

Haar moeder leek te merken dat de stemming in de kamer was omgeslagen. ‘Brandon, we zijn heel blij voor jou en Bailey.’ Ze leunde over de tafel naar hem toe en legde haar hand op de zijne. ‘En we zijn blij dat je vandaag bij ons kon zijn.’

‘Dank je.’ Als het Brandon opviel dat Baileys broers hem achterdochtig opnamen, liet hij dat in ieder geval niet merken. ‘Ik voel me hier ontzettend welkom.’

Ricky grijnsde naar Brandon. ‘Volgens mij krijgt jouw antwoord ook van iedereen tien punten.’ Hij wees naar de anderen. ‘Toch?’

‘Absoluut!’ riep Connor meteen. ‘Brandon houdt van onze zus. Dat is minstens tien punten waard!’

‘Minstens!’ Justin tikte zijn glas tegen dat van Connor en er spatte per ongeluk een scheut citroenwater op zijn bord.

Iedereen begon te lachen en de sfeer werd weer iets minder gespannen. Wederom stak de hele familie beide handen op om Brandon het maximale aantal punten te geven. Als zijn bekentenis ook iets droevigs in hen losmaakte, was dat omdat haar familie Cody Coleman miste. Gelukkig waren ze wel zo aardig om hun gevoelens voor zichzelf te houden. Ze mochten Brandon immers echt. Niemand zou willen dat hij zich niet welkom voelde.

Shawn was als laatste aan de beurt. Hij kuchte even en grijnsde.

‘Het maakt me dit jaar niks uit dat ik de laatste ben, want ik heb het *perfecte* antwoord.’

‘Ik ben heel benieuwd.’ Hun vader sloeg zijn armen over elkaar en zijn ogen twinkelden.

‘Ik ben dankbaar dat Cody het team van Lyle dit jaar heeft gecoacht en dat de finale van de staatsplay-offs morgen hier in Bloomington is!’

Bailey probeerde niet op de woorden van haar broertje te reageren. Was Cody’s kampioenschapswedstrijd morgen? Ze keek naar haar moeder, die duidelijk geen idee had dat ze niet van de wedstrijd af wist. Opeens herinnerde Bailey zich dat ze een paar weken geleden iets over de finale gehoord had. Destijds had ze er niet zo veel aandacht aan geschonken, omdat ze op de ochtend na Thanksgiving toch meteen weer naar huis zou gaan.

‘Is de wedstrijd morgen?’ Brandon keek naar Bailey. Het leek hem niets te deren en hij was nog net zo ontspannen als voor Shawn’s bekentenis. Hij glimlachte warm naar haar. ‘Dat wist ik helemaal niet.’

Bailey wilde de hele wereld even op pauze zetten om het hem uit te leggen. Ze had het hem niet verteld, omdat ze niet dacht dat ze hier tijdens de wedstrijd nog zou zijn. De regisseur van *Hairspray* had haar pas op het laatste moment het weekend vrijgegeven. Maar dat kon ze hem niet uitleggen. Niet nu.

‘Je gaat wel mee, toch?’ Shawn keek naar Brandon. ‘Iedereen gaat.’

‘Ik kan helaas niet.’ Brandons ogen straalden nog altijd rust uit. ‘Ik vlieg vannacht terug. Morgen heb ik vergaderingen in LA.’

Bailey wist zeker dat Shawn zijn dankbaarheid niet had uitgesproken om haar dwars te zitten. Haar broer wilde Brandon geen pijn doen.

Maar toch viel haar hele familie opeens ongemakkelijk stil.

‘Jammer. Het was tof geweest als je mee gekund had.’ Zelfs Ricky leek de vreemde sfeer op te pikken.

‘Ja.’ Justin keek naar Bailey. ‘Maar jij gaat wel mee, toch? Dat moet haast wel.’

Bailey lachte ongemakkelijk. ‘Eh... ja, ik denk het wel.’ Ze keek naar Brandon. ‘Ik heb dit weekend vrij, dus ja, waarschijnlijk kan ik wel mee.’

Er viel een lange stilte en uiteindelijk klapte haar vader in zijn handen en knikte naar Shawn. ‘Perfect antwoord. Je hebt gelijk, jongen. We zijn allemaal dankbaar dat het zo goed met Cody gaat. En wat een geweldige manier om het dankbaarheidsrondje van dit jaar af te sluiten.’

Iedereen knikte instemmend en hield tien vingers omhoog. Baileys moeder stond op. ‘Kom, we ruimen de tafel af.’ Ze klonk net iets te vrolijk, maar deed duidelijk haar best om het moment achter zich te laten en over iets anders dan de wedstrijd van morgen te praten. ‘Tijd voor verse appeltaart!’

Die woorden brachten iedereen in beweging – zelfs Brandon. Zonder Bailey aan te kijken, pakte hij zijn bord en bestek en liep met Ricky naar de keuken. Een paar minuten bespraken Baileys jongste broertje en Brandon de hoogtepunten van het dankbaarheidsrondje van vorig jaar. Bailey was blij dat ze even bij kon komen. Ze moest met Brandon praten en hem de situatie uitleggen, zodat hij niet dacht dat ze dit voor hem verzwegen had.

Maar dat kon pas na het toetje, toen haar familie de borden wederom weggeruimd had en terug naar de woonkamer verhuisde voor een ronde Pictionary. Tot dat moment leek het nieuws dat Cody’s wedstrijd morgen plaatsvond Brandon niets te doen. Maar na het toetje waren ze de laatsten die opstonden om hun borden weg te ruimen. Toen ze ten slotte naar de keuken liepen, raakte ze voorzichtig zijn elleboog aan. ‘Hé...’

‘Hé.’ Hij liep verder, maar keek haar nu ten minste weer aan. Hij spoelde zijn bord af en zette het in de vaatwasser. Bailey deed hetzelfde. Hij veegde zijn handen aan zijn donkere spijkerbroek af en lachte naar haar. ‘Ik vind je familie geweldig, mocht ik dat nog niet gezegd hebben.’

‘Brandon...’ Zijn zorgeloze glimlach kon de vragen in zijn ogen niet verbergen. Ze kende hem zo goed. ‘Kunnen we even praten? Buiten?’

‘Oké.’ Hij klonk vrolijk, maar hij moest haast wel aan haar twijfelen. Hij pakte haar hand. ‘In de achtertuin?’

‘Prima.’ Bailey had op de veranda voor het huis zo vaak met Cody zitten praten. De paar keer dat Brandon hier geweest was, waren ze steeds in de achtertuin gebleven. Dat deden ze nu ook. ‘Kom, we steken het vuur aan.’

‘Goed.’ Bailey volgde hem langs het zwembad naar de vuurkorf. Brandon leek geen haast te hebben, hoewel hij over een uur al door een taxi opgehaald werd om vervolgens met een privévliegtuig naar LA te vliegen. Hij maakte het vuur aan en draaide zich naar haar toe. Hij liet zijn handen in zijn broekzakken glijden en bleef haar een tijdje aankijken. Zijn lieve ogen zochten de hare. Uiteindelijk haalde hij diep adem. ‘Ik luister.’

‘Brandon.’ Bailey klopte op de plek naast haar op de schommelbank. ‘Kom naast me zitten. Alsjeblieft...’

Hij was niet boos, merkte ze. Misschien alleen wat in de war, wat logisch was. Weer nam hij de tijd en prikte eerst met een stok in het vuur voordat hij uiteindelijk naast haar kwam zitten. Hij draaide zich naar haar toe, zodat hij haar aan kon kijken. Het vuur reflecteerde in zijn ogen. Hij wachtte en gaf haar de tijd om te zeggen wat ze wilde zeggen.

‘Ik wist niet dat de wedstrijd morgen was.’ Ze probeerde rustig te blijven. Ze hoefde zichzelf immers niet te verdedigen. Al de tijd dat ze nu een relatie met Brandon had, was ze eerlijk tegen hem geweest. ‘Ik dacht dat ik morgenochtend al terug zou vliegen. Ik denk dat ik het gewoon... vergeten ben.’

Brandon legde zijn hand op haar wang en streelde haar huid met zijn vingertoppen. ‘Je gaat erheen, of niet?’

Ze zweeg en dat beantwoordde de vraag voor hen allebei. Het was ijzig koud en Bailey was blij dat ze het vuur hadden

aangestoken. Ze kwam dichterbij hem zitten. ‘Ja, ik ga er met mijn familie heen.’ Ze trilde een beetje en twijfelde over alles waarover ze een uur geleden nog zo zeker was. ‘Wil je dat ik thuisblijf?’

‘Nee.’ Hij zei het snel en op zachte toon. Zijn hand lag nog altijd op haar wang. ‘Je familie gaat erheen. Ga gewoon mee. Het betekent vast ontzettend veel voor hem dat je erbij bent.’

Maar zou het niet ook iets voor Brandon betekenen als Bailey morgen niet naar de wedstrijd van Cody Coleman zou gaan? Bailey kon hem niet langer in de ogen kijken. Ze liet haar hoofd langzaam tegen het zijne zakken en even waren ze allebei stil.

‘Je hoeft je niet schuldig te voelen.’ Brandon trok zich als eerste terug. ‘Het geeft niet, Bailey. Misschien... misschien beantwoordt het wat vragen voor je.’ Zijn zachte woorden drongen diep tot haar door. ‘Ik denk dat het beter is als je het weet.’

Bailey keek hem aan. Brandon wist duidelijk dat er meer dan alleen een footballwedstrijd op het spel stond. Hij wilde dat ze Cody nog een laatste keer zou zien, zodat ze zeker zou weten dat ze echt van Brandon hield. Ze zag het in zijn ogen.

‘Ik ben nergens bang voor.’ Hij lachte en de liefde in zijn ogen was zo echt, zo puur dat het bijna pijn deed om hem aan te kijken. ‘Ik hou van je.’ Hij drukte zijn lippen zachtjes tegen de hare. Bailey kustte hem terug en legde haar handen op zijn schouders.

Een paar seconden later leunde ze rillend achterover. ‘Ik hou ook van jou.’

Hij keek in haar ogen, in haar hart. ‘Ik vertrouw je. Wat wij delen, is iets wat we allebei nog nooit hebben gevoeld. Dat geloof ik echt.’

‘Dat weet ik.’ Ze schoof nog iets dichterbij hem aan en legde haar hoofd tegen zijn borst. ‘Het is maar een footballwedstrijd.’

‘Precies.’ Brandon lachte kort en sloeg zijn armen om haar

heen. ‘Laten we het daar maar op houden.’ Hij drukte een kus op haar hoofd en ze voelde zijn adem in haar haar. ‘En dinsdag zijn we weer samen in New York.’

Ze bleven een tijdje bij het vuur zitten en praatten over zijn vergaderingen in LA. Beiden begonnen niet meer over de footballwedstrijd van de volgende dag, of over het feit dat Bailey Cody voor het eerst in maanden weer zou zien. Bailey was blij dat Brandon zo veel vertrouwen in haar had, maar zelfs uren nadat de taxi hem had opgehaald kon ze er niet omheen. Ze dacht niet alleen aan Brandon en de manier waarop haar hart met het zijne verbonden was. Ze dacht niet alleen aan zijn liefdevolle aanraking en zijn diepe vertrouwen in haar en de liefde die ze deelden. Als ze echt eerlijk was, dacht ze ook ergens anders aan.

Ze dacht aan de finale van het staatskampioenschap football, waarvan ze pas een paar uur wist dat ze er überhaupt heen zou gaan.

2

Cody Coleman reed in zijn eentje naar Memorial Stadium, de plek waar hij al jaren football wilde spelen op het veld van de Indiana University Hoosiers. En nu zou hij er tegenover een van Indiana's grootste coachlegendes – Lance Egbers van Whitinsville Christian School – staan, een winnaar in zowel het football als het leven, die zijn team elk jaar weer naar grote hoogtes wist te tillen.

Het was vier uur 's middags en niet druk op de weg. Cody hield de bus die voor hem reed goed in de gaten. Het team wilde graag samen naar het stadion rijden, maar Cody had even een moment voor zichzelf nodig. Hij kon zijn gevoelens nauwelijks onder controle krijgen.

Hij was onderweg naar Bloomington en hoewel de spanning van de wedstrijd met talloze emoties gepaard ging, had één gedachte de overhand. Hij was op weg naar zijn verleden. De Flanigans wisten van de wedstrijd en Cody was er vrijwel zeker van dat Jenny en Jim in het publiek zouden zitten. De jongens zouden er waarschijnlijk ook zijn. Maar of Bailey in de stad was en of ze überhaupt naar zijn wedstrijd zou willen komen – dat wist hij niet.

Hij wist alleen dat hij nergens anders aan kon denken.

Maar er spookten ook andere dingen door zijn hoofd. De

wedstrijd van vanavond was de laatste van zijn vierdejaarsstudenten – inclusief DeMetri Smith. Smitty woonde nog altijd bij Cody, maar had inmiddels een besluit over zijn toekomst genomen. Hij was die ochtend naar hem toe gekomen om hem het nieuws te vertellen.

‘Coach, ik weet wat ik wil. Ik heb mijn besluit genomen.’ Hij had met grote ogen voor hem gestaan en leek nog nerveuzer te zijn dan vlak voor een wedstrijd.

Een paar universiteiten hadden DeMetri een aanbod gedaan en dus had Cody geduldig afgewacht tot hij zou vertellen welke school hij gekozen had. ‘Waar je ook heen gaat, ik weet zeker dat je het geweldig gaat doen.’ Hij had DeMetri een bemoedigend schouderklopje gegeven. ‘Je bent er klaar voor, Smitty.’

‘Het is niet wat u denkt.’ De jongen had diep ademgehaald en het zweet van zijn voorhoofd gewist. ‘Ik... ik ga naar Liberty. Ik wil dominee worden, coach. Liever dan ik football wil spelen. Ik moet mensen over Jezus vertellen.’

Cody had het nieuws even tot zich laten doordringen en zijn hart op de woorden voelen reageren. ‘Dat is geweldig, DeMetri. Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’ Hij had gelachen en zijn zenuwen waren langzaam weggetrokken. ‘Ik ga natuurlijk ontzettend mijn best doen op Liberty, maar ik verheug me vooral op de zendingsreizen.’ Hij had stralend gelachen. ‘Ik ga naar Kenia, coach. Om kinderen over Jezus te vertellen!’

‘Wat geweldig voor je.’ Cody had de jongen op zijn rug geklopt. ‘En hé, herinner me er na de wedstrijd aan dat ik je aan Connor Flanigan voorstel.’ Het raakte Cody dat twee jongens die zo veel voor hem betekenden deze herfst allebei naar dezelfde universiteit zouden gaan. ‘Hij begint na de zomer ook aan zijn eerste jaar op Liberty.’

DeMetri grijnsde. ‘Misschien gaat hij wel met me mee naar Kenia.’

‘Dat zou me niks verbazen.’

Cody liet het gesprek tijdens zijn rit naar het stadion nog eens de revue passeren. Het besluit was nog beter dan Cody gehoopt had toen hij DeMetri in huis had genomen. Zijn moeder zat nog altijd in de gevangenis en zijn vader was jaren geleden al vertrokken. Of DeMetri op Liberty University ooit nog football zou spelen, maakte niet uit. Hij had zijn beslissing genomen. Hij was klaar voor de volgende stap – in zijn leven en in zijn geloof. Vanavond was meer dan een kampioenschap voor Smitty. Het zou de laatste keer zijn dat mensen hem op zijn spel zouden beoordelen.

Cody dacht aan een van de andere redenen waarom hij zo emotioneel was: Cheyennes gezondheid. Ze zou vanavond naar de wedstrijd komen, maar nam haar beste vriendin, Tara Collins, mee voor het geval ze eerder naar huis zou moeten. Ze was inmiddels bijna volledig hersteld van het auto-ongeluk dat haar bijna het leven had gekost. Maar ze had nog altijd hoofdpijnaanvallen. Soms waren die zo heftig dat ze niet meer normaal kon functioneren. Als dat vanavond gebeurde, zou Tara haar naar huis kunnen brengen.

‘Je hoeft niet zo veel tijd met me door te brengen, Cody,’ had Cheyenne gisteravond tegen hem gezegd. ‘Het spijt me dat ik de laatste tijd zo ziek ben.’

Zijn gevoelens voor Cheyenne Williams waren nooit makkelijk geweest. De situatie was zelfs ontzettend ingewikkeld. Maar één ding was zeker, en daar was Cody ook tegen Cheyenne heel duidelijk over. ‘Hier hebben we het toch over gehad, Chey. Ik heb al zo vaak gezegd dat ik je niet in de steek laat. Jij bent mijn vriendin en ik ben er voor je.’

Maar nu hij de parkeerplaats van het stadion op reed, wist hij niet eens meer wat die woorden betekenden. Niet omdat hij bang was voor haar hoofdpijnaanvallen, of voor haar slechte gezondheid sinds het ongeluk. Ze gingen tenslotte met elkaar uit. Maar er waren dagen waarop hij twijfelde aan wat hij voor

Cheyenne voelde. Of het echte liefde was of alleen een hechte vriendschap.

Cody knipperde met zijn ogen en zette de gedachte van zich af. Cheyenne was zijn vriendin en wat hem betreft zou dat voorlopig niet veranderen. Ze was geweldig en bovendien had ze Cody nodig. Dat gevoel had niemand anders hem de afgelopen jaren gegeven en misschien had hij dat gevoel zelfs wel nooit gehad. Wat hij ook voor haar voelde, hij voelde het. En misschien was dat wel het enige wat telde. Vooral vanavond.

De wedstrijd zou pas over drie uur beginnen en dus was de parkeerplaats zo goed als leeg. De media kwamen net binnen en verslaggevers uit alle uithoeken van de staat zetten hun camera's klaar. Cody volgde de bus naar de achteringang van het stadion, waar de kleedkamers zich bevonden. Wat er in zijn hoofd ook speelde, wat zijn hart ook voelde... hij moest zich nu op het football concentreren.

Hij en de Lyle Buckaroos moesten een wedstrijd zien te winnen. Eén laatste wedstrijd.

Het team liep de gastenkleedkamer in. Zowel Lyle als Whitinsville was dit kampioenschap nog geen enkele keer verslagen en dus hadden de wedstrijdleaders een munt opgegooid om te bepalen wie het thuishet team zou zijn. Whitinsville won die eer, maar dat zei niet zo veel. Het wedstrijdveld was neutraal terrein en bovendien stonden ze vanavond op het beste veld van Indiana.

Cody gaf het team de tijd om zich in de kleedkamer te installeren en wachtte tot de opwinding dat ze in het stadion van de Hoosiers waren iets gezakt was. Terwijl de jongens zich omkleedden, liep Cody een rondje door het stadion om coach Lance Egbers te vinden. Er werden vanavond tienduizenden fans verwacht; complete dorpen zouden voor de wedstrijd naar Bloomington afreizen. De kans dat hij de legendarische coach later nog kon spreken, was klein. Cody had hem deze week een e-mail gestuurd en het leek hen allebei beter om voor de wedstrijd kennis te maken.

BAILEY FLANIGAN

Deel 3

Grote kansen, nog grotere beslissingen en een verliefd hart – reis mee met Bailey Flanigan, die alles achter zich laat om haar dromen te volgen.

Bailey brengt steeds meer tijd door met acteur Brandon Paul. Ze struinen 's avonds samen door New York en voeren diepe gesprekken in zijn villa aan de westkust. Als Cody dan ook nog eens lange tijd niets van zich laat horen, vraagt Bailey zich af of hun relatie nu voorgoed voorbij is. Ondertussen oogst Cody succes met zijn rugbyteam, dat nu zelfs landelijke aandacht weet te trekken. Zijn eigen aandacht gaat uit naar iemand die hem beter lijkt te begrijpen dan wie dan ook.

Toch blijft zowel Bailey als Cody verlangen naar de tijd die ze samen hadden. Zullen ze een weg terug naar elkaar vinden voor het eerst in meer dan een jaar? En zal dat genoeg zijn om hun liefde te laten opbloeien?

Karen Kingsbury heeft al vele bestsellers op haar naam staan. Na het succes van de populaire serie over de familie Baxter schreef ze meerdere vervolgseries. *Uit het hart* is het derde deel van de serie over Bailey Flanigan en volgt op *Op eigen benen* en *Uit het oog*.

 Voorhoeve

NUR 302
www.uitgeverijvoorhoeve.nl